

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง ในการสร้างสวัสดิภาพและความเจริญก้าวหน้าและแก้ไขปัญหาต่างๆ ในสังคม เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตนเองด้านต่างๆ ตลอดช่วงชีวิตตั้งแต่การวางรากฐานพัฒนาการของชีวิต ตั้งแต่แรกเกิด การพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถด้านต่างๆ ที่จะดำรงชีพและประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงรวมเป็นพลังสร้างสวัสดิภาพเพื่อพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนได้ (ชนิดา เพชรทองคำ. 2542 : 1)

การศึกษาที่มุ่งหมายทั้งเพื่อประโยชน์แก่ผู้ศึกษาเองและส่วนรวม อันได้แก่ สังคมและประเทศชาติ เปรียบเสมือนเข็มทิศชี้ทางให้ครู อาจารย์หรือผู้สอนเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน (อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรบาน. 2531 : 1) จากวิกฤตทางเศรษฐกิจและการเมืองที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวทางสังคม (Social movement) ของสังคมไทยอันเกิดจากคนไทยหลายกลุ่มจากหลายสาขาอาชีพได้ร่วมมือกันทำให้เกิดพลังเคลื่อนไหวอันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างและขบวนการหลักๆ ทางสังคมหลายด้าน เช่น การมีส่วนร่วมในการทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2541-2544) ที่เน้นการพัฒนาคน การร่วมมือปฏิรูปการเมืองด้วยการจัดรัฐธรรมนูญ ฉบับประชาชน พ.ศ. 2540 และการเคลื่อนไหวปฏิรูปการศึกษาโดยหลายฝ่ายร่วมกันจัดทำพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 เป็นต้น

การศึกษาได้รับการยอมรับให้เป็นปัจจัยพื้นฐานประการหนึ่งที่ทำให้ชีวิตที่สมบูรณ์ เช่นเดียวกับปัจจัยด้านอาหาร ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย เมื่อทุกคนเห็นคุณค่า การศึกษาจึงมีความต้องการและใฝ่หาการศึกษา (พจน์ สะเพียรชัย. 2526 : 14) ด้วยเหตุนี้การจัดการศึกษาจึงต้องปรับปรุงระบบการศึกษาให้มีประเภทของการศึกษามากขึ้น เพื่อสนองความต้องการของบุคคลในสังคม กระตุ้นให้สถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนพิจารณาความหมาย บทบาทหน้าที่ของการศึกษาใหม่ และการจัดการศึกษาในรูปแบบต่างๆ (รังรอง สีทองดี. 2535 : 10) ทั้งที่เป็นการศึกษาในระบบพิเศษของภาครัฐและเอกชน ทั้งนี้เพื่อเป็น

การตอบสนองความต้องการของตลาดการศึกษา และช่วยให้บุคคลอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในสังคมตลอดชีวิตของเขา

การศึกษาคือ การพัฒนาศักยภาพของมนุษย์อย่างต่อเนื่องทุกด้าน เนื่องจากคุณภาพของคนเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการพัฒนาประเทศ และการศึกษาควรเป็นการปลูกฝัง สร้างเสริมความสามารถในการวิเคราะห์ การเลือกตัดสินใจและการปรับตัวให้เหมาะสมกับ สภาพสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ตามวิสัยทัศน์การพัฒนาศึกษาในอนาคต ที่รัฐบาลได้กำหนดความสำคัญของการศึกษา ไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ข้อ 3.3.1 พัฒนาการไทยให้มีคุณลักษณะ “มองกว้าง คิดไกล ใฝ่ดี” ข้อ 3.3.1 ให้การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้เรียนรู้จักการเรียนรู้ รู้วิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ในรูปแบบวิธีการหลากหลายต่อไปได้และรักที่จะเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่งเป็นสิ่ง สำคัญอย่างยิ่งต่อสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร และสังคมแห่งการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ. 2546 : 17-18)

ระบบการศึกษาไทยในยุคของสังคมแห่งการเรียนรู้ต้องเป็นการศึกษาที่ช่วยพัฒนา ศักยภาพหรือเสริมสร้างพลังที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ ซึ่งสามารถทำได้ตั้งแต่จุดแรกเริ่มและตลอด ช่วงวัยของชีวิต ระบบการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 จึงจัดให้มี โครงสร้างที่เปิดกว้าง ยืดหยุ่น หลากหลายรูปแบบวิธีการจัดเอื้อให้ประชาชนมีโอกาสเข้าถึง ความรู้ได้อย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน เป็นการทำให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น ได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ ซึ่งการจะเกิดระบบการศึกษาดังกล่าว จำเป็นจะต้องสร้างสภาพแวดล้อม และกำหนดเงื่อนไขปัจจัย และระบบการศึกษาที่เหมาะสม 1) การศึกษาในระบบ เป็นการศึกษา ที่มีระบบแบบแผน วัตถุประสงค์ หลักสูตร วิธีการจัดการ กระบวนการเรียนการสอนตลอดจน ถึงการวัดและประเมินผลที่แน่นอนและชัดเจน โดยความมุ่งหมายหลักที่จะพัฒนาเด็กและ เยาวชนให้มีคุณลักษณะที่พอเพียงและพร้อมที่จะทำหน้าที่ต่างๆ ในสังคมในอนาคต การศึกษา ในระบบโรงเรียน เป็นการจัดการศึกษาที่มีโครงสร้างเป็นลำดับขั้น แบ่งระดับการศึกษาตาม อายุของผู้เรียน มีสถานที่เรียน หลักสูตรและเวลาเรียนที่แน่นอน มีแบบแผน กำหนดการวัดผล และประเมินผลเป็นไปตามเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษา เป็นการจัดการศึกษาใน สถาบันการศึกษาต่างๆ ได้แก่ โรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย การศึกษาในระบบมี 2 ระดับ คือ การศึกษาขั้นพื้นฐานและการศึกษาระดับอุดมศึกษา 2) การศึกษานอกระบบ เป็นการศึกษาที่ จัดขึ้น โดยมีความมุ่งหมายที่จะพัฒนาความรู้ ความสามารถของคนเป็นพลังในการพัฒนา ตนเอง ครอบครัว ชุมชน และประเทศ จึงมีการออกแบบหลักสูตร วิธีการเรียนการสอน การวัด

และประเมินผลที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย วิธีการจัดการศึกษาจึงยืดหยุ่น ปรับให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน และ 3) การศึกษาตามอัธยาศัย เป็นการศึกษาตลอดชีวิต ที่ทุกคนหามาและสะสมไว้ในเรื่องความรู้ทักษะ และการเรียนที่เกิดขึ้นเองจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวันและการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม สถานการณ์ ปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ โดยมีรูปแบบและวิธีการที่หลากหลาย ทั้งที่โดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม เป็นการเรียนรู้จากครอบครัวและชุมชน เช่น การประกอบอาชีพต่างๆ ที่ใช้เวลาในการสะสมจนเกิดความรู้และความเชี่ยวชาญในด้านอาชีพนั้นๆ เช่น การทำประมง การทอผ้า การทำสวน และอาชีพอื่นๆ ที่มีอีกมากมาย ทั้งนี้ยังมีการศึกษาจากกระบวนการทางสังคม จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร นิตรรศการ การประชุมสัมมนาต่างๆ

จากการเชื่อมโยงระบบการศึกษา 3 ระบบ บุคคลใช้การศึกษาทั้ง 3 ระบบ เป็นวิธีการให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่จะสามารถนำไปพัฒนา คุณภาพชีวิตและสังคม จึงต้องผสมผสานการเรียนรู้จากการศึกษาทั้ง 3 ระบบ กล่าวคือ บุคคลที่เรียนรู้จากการศึกษาตามอัธยาศัย ตั้งแต่เกิด โดยการเลี้ยงดูของแม่ ผู้ปกครอง ตลอดจนกระบวนการจัดการศึกษาทางสังคม ในชุมชน ในที่ทำงาน ซึ่งจะรวมไปถึงการเรียนรู้จากสื่อต่างๆ และแหล่งการเรียนรู้ตามความสนใจ ศักยภาพ และโอกาสของแต่ละบุคคลด้วย การเรียนรู้ดังกล่าวจะเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตที่เกิดขึ้นตั้งแต่เกิดจนตาย เมื่อบุคคลมีอายุเข้าสู่วัยเรียน สังคมจะจัดการศึกษาในระบบที่มีหลักสูตร สื่อ วิธีการเรียนการสอน การวัดประเมินผล ที่ชัดเจนแน่นอน เพื่อถ่ายทอดความรู้ ค่านิยม ทักษะที่เป็นพื้นฐานสำหรับการใช้ชีวิตอยู่ในสังคม และการศึกษาต่อเนื่องสำหรับให้บุคคลสามารถเรียนรู้ในระดับสูงขึ้น เพื่อการประกอบอาชีพและหน้าที่ในทางสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ นอกเหนือจากการศึกษาในระบบแล้ว สังคมยังจัดให้บุคคลได้เรียนรู้เรื่องราวต่างๆ ตามความต้องการของบุคคล

การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคนหรือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เนื่องจากบุคคลที่จบการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจะสามารถนำความรู้ความสามารถของตนเอง ไปพัฒนาตนเองและความเป็นผู้นำในสังคมได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเป็นผู้นำในด้านความรู้ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขา ซึ่งการศึกษาระดับมหาบัณฑิตจะใช้การศึกษาในเชิงของการค้นคว้าวิจัย และการเสาะแสวงหาความรู้อย่างลึกซึ้งเฉพาะด้านซึ่งเป็นการเสาะแสวงหาความจริงทางวิชาการ เพื่อให้เรียนมีความเป็นนักวิชาการ และมีวิชาชีพขั้นสูงที่จะเป็นกำลังสำคัญในส่งเสริมและพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าไปในทิศทางที่เหมาะสม (อ โฉมทิพย์ พึ่งทองหล่อ. 2543 : 1)

ปัจจุบันการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ได้รับความสนใจจากบุคคลทั่วไปเป็น
 อย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือพนักงานองค์กรต่างๆ ทั้ง
 ภาครัฐและเอกชน เนื่องจากต่างก็ตระหนักว่าการมีโอกาสได้ศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ย่อมจะเป็น
 แนวทางที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าในหน้าที่การงานเป็นเกียรติประวัติต่อตนเอง และองค์กร
 หรือหน่วยงาน อีกทั้งต้องคัดสรรต่างๆ ก็บุคคลากรที่มีความสามารถ เพื่อเพิ่มศักยภาพขององค์กร
 ให้มีความแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น

จากการเปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษาทำให้มหาวิทยาลัยต่างๆ จำเป็นต้องมี
 การพัฒนาตนเองให้มีศักยภาพเพียงพอที่จะสามารถต่อสู้ในการแข่งขัน กับมหาวิทยาลัยต่างๆ
 จำเป็นต้องมีการวางแผนกลยุทธ์ เพื่อดึงดูดให้นักศึกษาตัดสินใจเข้าศึกษา มหาวิทยาลัย
 นครพนม เป็นสถาบันที่เกิดจากการหลอมรวมกันหลายสถาบันการศึกษา ในระดับเดียวกันมี
 มหาวิทยาลัยหลายแห่งที่มาเปิดสอนในเขตพื้นที่จังหวัดนครพนม มหาวิทยาลัยนครพนม
 จำเป็นต้องมีการพัฒนาและมีการวางแผน ที่เปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษาในหลักสูตร
 ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษาและสาขาวิชาหลักสูตรนวัตกรรมและ
 การจัดการเรียนรู้ เพราะในจังหวัดนครพนมมีบุคคลากรที่มีความต้องการพัฒนาด้านคุณวุฒิเป็น
 จำนวนมากและบุคลากรจากหน่วยงานต่างๆ มีความจำเป็นที่ต้องการพัฒนาการศึกษาให้สูงขึ้น
 เพื่อปรับคุณวุฒิและความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงาน เพื่อสร้างโอกาสในการพัฒนา
 อาชีพในด้านต่างๆ ให้ดียิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษา
 ต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยนครพนม เพื่อจะนำผลที่ได้ไปใช้ในการประชาสัมพันธ์
 ชักจูงเชิญชวน ให้นักศึกษาเข้ามาเรียนมากยิ่งขึ้น และเพื่อเป็นแนวทางปรับปรุง แก้ไขการจัด
 การศึกษาในสาขาวิชาต่างๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากยิ่งขึ้นและสามารถ
 นำไปใช้วัดแรงจูงใจของนักศึกษาอันจะเป็นประโยชน์สำหรับสถาบัน ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน
 อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เกี่ยวข้องในการประชาสัมพันธ์ในการชักจูงให้นักศึกษาสนใจเข้าศึกษา
 และจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขในการจัดการเรียนการสอนตลอดจนพัฒนาหลักสูตร
 วิชาต่างๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับแรงงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยนครพนม
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยนครพนม จำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ และรายได้
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแรงงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยนครพนม

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยนครพนม มีแรงงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยนครพนม ที่มีเพศ อายุ อาชีพ รายได้แตกต่างกันมีแรงงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะทำการวิจัยแรงงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิต 4 ด้าน คือ แรงงใจด้านการบริการการศึกษา แรงงใจด้านสังคม แรงงใจด้านการประกอบอาชีพ แรงงใจด้านการเรียนเพื่อรู้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับบัณฑิตศึกษาของนักศึกษาปริญญาโทมหาวิทยาลัยนครพนม ซึ่งมี สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการบริหาร การศึกษาและสาขาวิชาหลักสูตรนวัตกรรมและการจัดการเรียนรู้ ทั้งหมด 276 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาของนักศึกษาปริญญาโทมหาวิทยาลัยนครพนม โดยกำหนดของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการทำตามทฤษฎีของยามานะ (Yamane, 1973 : 727) ได้กลุ่มตัวอย่างขนาดจำนวน 160 คน

ตารางที่ 1 จำนวนนักศึกษาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์
ข้อมูล

สาขาวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. สาขาวิชาบริหารการศึกษา	170	99
2. สาขาวิชาหลักสูตรและนวัตกรรม การจัดการเรียนรู้	106	61
รวม	276	160

2. ระยะเวลาในการศึกษา

ใช้ระยะเวลาระหว่างเดือน ตุลาคม - พฤศจิกายน 2553

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ในการศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยนครพนม

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ คุณลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.1.1 เพศ

- 1) เพศชาย
- 2) เพศหญิง

4.1.2 อายุ

4.1.3 อาชีพ

- 1) รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- 2) พนักงานองค์กรเอกชน
- 3) ประกอบอาชีพส่วนตัว
- 4) อาชีพอื่นๆ

4.1.4 รายได้

- 1) 10,001 - 15,000 บาท
- 2) 15,001 - 20,000 บาท
- 3) 20,001 บาทขึ้นไป

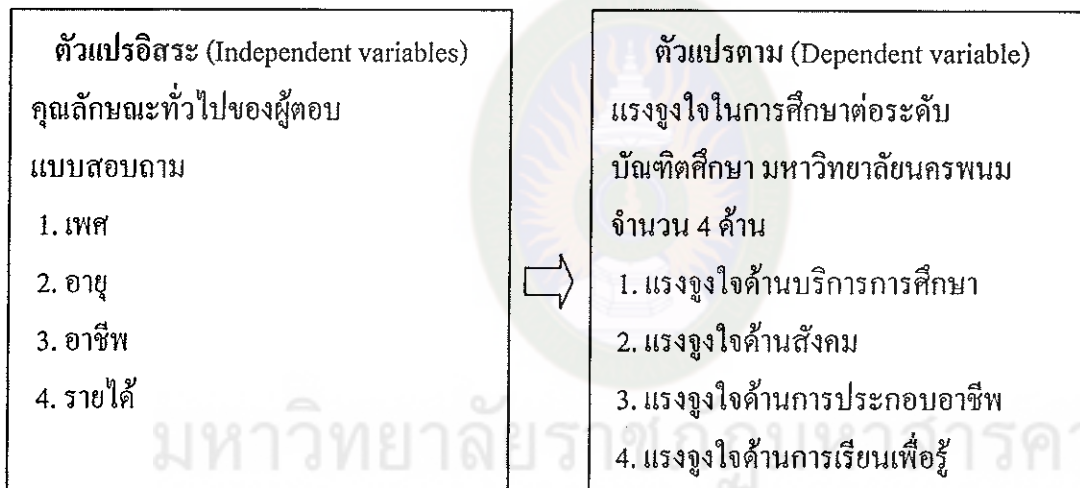
4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัย

นครพนม ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

- 4.2.1 แรงจูงใจด้านการบริการการศึกษา
- 4.2.2 แรงจูงใจด้านสังคม
- 4.2.3 แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ
- 4.2.4 แรงจูงใจด้านการเรียนเพื่อรู้

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยนครพนม ผู้วิจัยกำหนดกรอบการวิจัยโดยปรับจากผลงานของสุชนิตย์ จันทร์ตรี (2544 : 58) ซึ่งผู้วิจัยนำมากำหนดเป็นกรอบ 4 ด้าน ดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. บัณฑิตศึกษา หมายถึง การศึกษาในระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนครพนม
2. แรงจูงใจในการศึกษาต่อ หมายถึง สิ่งเร้า แรงกดดัน แรงกระตุ้นตลอดปัจจัยต่างๆ ที่เป็นเหตุชักนำให้นักศึกษาเข้าศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษาที่มหาวิทยาลัยนครพนม ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน

2.1 แรงจูงใจด้านการบริการการศึกษา หมายถึง สภาพโดยทั่วไปของมหาวิทยาลัยนครพนม อันได้แก่วิธีการหรือข้อปฏิบัติที่ใช้ในการสอบคัดเลือก การจัดการเรียน

การสอน การจัดตั้งอำนวยความสะดวกต่างๆ สถานที่ รวมถึงกิจกรรมและชื่อเสียงในด้านต่างๆ ของมหาวิทยาลัยนครพนม

2.2 แรงจูงใจด้านสังคม หมายถึง สภาพแวดล้อมทางด้านสังคม ซึ่ง ได้แก่ ค่านิยมที่บุคคลต้องการจะได้รับการยกย่องและการนับถือจากบุคคลอื่นๆ ได้รับการยกย่องจากสังคมได้ยกระดับฐานะทางสังคม ทางเศรษฐกิจ และรวมถึงความต้องการที่จะพัฒนาตนเอง ให้เป็นผู้รู้เท่าทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

2.3 แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ หมายถึง การเพิ่มพูนรู้ความต้องการที่จะ นำความรู้ไปพัฒนาอาชีพของตนและความก้าวหน้าในสายงานของตนให้ดีขึ้น ตลอดจน ความต้องการความรู้เพื่อเปลี่ยนอาชีพ

2.4 แรงจูงใจด้านการเรียนเพื่อรู้ หมายถึง ความรัก หรือชอบในการมาเรียนเพื่อ ความสุขใจ ต้องการความสามารถในการเรียนที่มีอยู่ให้มากที่สุด

3. อาชีพ หมายถึง ลักษณะของงานที่ผู้เรียนยึดเป็นอาชีพหลัก ที่ทำให้มีรายได้ ประจำได้แก่

3.1 อาชีพรับราชการพนักงานรัฐวิสาหกิจ หมายถึง ลักษณะของงานที่ผู้เรียนยึด เป็นอาชีพหลักที่ทำให้มีรายได้ประจำ ด้วยการทำงานกระทรวง ทบวง กรม องค์กรของรัฐ ตลอดจนสถานที่ราชการต่างๆ

3.2 อาชีพพนักงานองค์กรเอกชน หมายถึง ลักษณะของงานที่ผู้เรียนยึดเป็น อาชีพหลักที่ทำให้มีรายได้ประจำจากหน่วยงานเอกชน

3.3 ประกอบอาชีพส่วนตัว หมายถึง ลักษณะของงานที่ผู้เรียนยึดเป็นอาชีพหลัก ที่ทำให้มีรายได้ประจำจากการประกอบธุรกิจส่วนตัว

3.4 อาชีพอื่น หมายถึง นิสิต นักศึกษา

4. รายได้ หมายถึง รายได้ที่ได้จากการประกอบอาชีพประจำเดือน รวมทั้งรายได้ที่ ได้จากการประกอบอาชีพอื่นด้วย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ข้อมูลที่ได้รับเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยนครพนม ในการขยายการเปิดสอนสาขาต่างๆ ให้ตอบสนองแรงจูงใจและสอดคล้องกับความต้องการ และความคาดหวังของนักศึกษาอันจะเป็นการได้ประโยชน์ร่วมกัน นั่นคือนักศึกษามีความสุข ที่ได้เรียน และมหาวิทยาลัยได้บัณฑิตที่มีคุณภาพ